

skulle have et arbejde simpelt hen var det sidste, hun ønskede sig her i tilværelsen. Hendes ægte, oprigtige ønske var at kunne få en livslang forsørgelse fra det offentlige.

Der er altså nogle meget store grupper i det danske samfund, som af flertallet her i Folketinget er blevet bildt ind, at man kan leve livet uden nogen sinde at gøre en indsats, at man kan leve livet udelukkende ved, at andre danskere betaler. Det er efter min mening udtryk for en helt uacceptabel egoisme; det er meget egoistisk at forlange at leve sit liv uden at skulle gøre en indsats.

Nogle af konsekvenserne af den måde, vi har indrettet vores samfund på, ses som symptomer i øjeblikket. Man kunne f.eks. i Berlingske Erhverv fra den 11. oktober d.å. læse om, hvordan de to store a-kasser for selvstændige, nemlig DANA og ASE, i øjeblikket har en tilstrømning på tusindvis af medlemmer. Tusindvis af erhvervsdrivende tegner nu forsikring hos dem. Som a-kasser glæder de sig selvfølgelig over tilstrømningen, men de erkender dog, at det er et symptom. Det er, fordi de, der driver selvstændig erhvervsvirksomhed i Danmark, er så usikre på fremtiden, så usikre på, om de er i stand til at fortsætte, at de nu i større udstrækning end nogen sinde før melder sig ind i en a-kasse.

Tidligere var det jo sådan, at det at drive selvstændig virksomhed var noget, man var stolt af; det var noget med, at man ønskede at klare sig selv. Men man kan se, at naboen går konkurs, at genboen går konkurs, og derfor forsøger folk at sikre sig selv. Det er ganske naturligt, men vi synes, at det er et meget kedeligt symptom på den økonomiske udvikling, der er i Danmark.

De fag, de områder, hvor der er grund til størst bekymring, er vores såkaldte basiserhverv. Uanset hvor kedeligt det er at skulle gentage det, så er vores landbrug, vores fiskeri og vores industri dér, hvor den største del af samfundskagen, den, vi alle sammen lever af, bliver skabt. De erhverv bliver klapiagtet af regeringen med nye regler, med nye bestemmelser, med højere skatter og med nye afgifter, alt sammen til skade for udviklingen i de erhverv. Og når det så går galt, skaber man kunstige ordninger, hvor de pågældende ender på mere eller mindre passiv forsørgelse af det offentlige. Det går ganske enkelt ikke.

Et andet symptom kan man læse meget om i Det Fri Aktuelt af dags dato, nemlig om de mange danskere, der i disse år flytter til Sverige. De får bopæl i f.eks. Landskrona, og så har de

stadig væk arbejde i Danmark. Det er en helt legal trafik, der foregår, men det er jo dybt bekymrende for et samfund som det danske, at vi altså eksporterer gode skatteydere til Sverige. De har deres arbejde og deres indkomst i Danmark, men fordi vi har valgt at have et så uforskammet højt skattetryk, vælger de i stedet for at slå sig ned i Sverige. Nu kunne man tro, at det var spekulanter og folk med forskellige former for onde økonomiske hensigter, som udelukkende gjorde det for at – som det hedder på nudansk – score kassen. Men rent faktisk viser undersøgelsen, at det er ganske almindelige danskere; det er socialpædagoger, det er børnehavepædagoger, og det er skolelærere og andre, som altså vælger at flytte til Sverige, fordi de ikke længere kan magte de høje skatter i Danmark. Derfor er det Fremskridtspartiets opfattelse, at der må ændres i den skattereform, som vi i øjeblikket har taget hul på. Når jeg siger taget hul på, så er det, fordi vi nu har haft det gode år, nu kommer alle de onde år.

Vi har haft 1994, som var det år, hvor man – med regeringens udtryk – skulle lave en kickstart. Man gav folk en lille skattelettelse, og den skal nu kradses ind i 1995, 1996 og videre frem til 1998. Festen er forbi. Næste år stiger brutto-skatten fra 5 pct. til 6 pct., og de grønne afgifter begynder for alvor at tage fat. Rigtig mange mennesker vil først i marts-april måned, når de får deres fjernvarmeafregning, vandafregning og elafregning, opdage, at allerede i 1994 er de grønne afgifter begyndt at tage fat, og i 1995 går det for alvor løs.

En anden fest, der også er forbi, er festen med de mange låneomlægninger; det er nu begyndt at fase fuldstændig ud. De elementer, der har været i 1994, og som har været med til at sætte ekstra skub i økonomien, forsvinder i 1995. Derfor kan vi godt frygte, at ledigheden vil stige endnu mere, end regeringen har opjusteret tallene til i 1995. Det betyder altså, at det lillebitte fald i underskuddet, som regeringen budgetterer med, kan blive spist op meget hurtigt, bare ledigheden stiger den mindste smule.

Det, man burde gøre, var at gennemføre nogle skattelettelser, gennemføre nogle lempelser for den danske befolkning, som har varig karakter. Det med at gøre det et enkelt år får vi ikke varige effekter ud af, og det burde regeringen have vidst, for vi har året 1969, som stadig væk er det år, der kan refereres til.